

ки напредъ, се обърна: Станка протѣгаше къмъ него ржка, въ която държеше една банкнота отъ 500 левовитѣ. Пѣю Крайненецътъ загледа детето изуменъ.

— Азъ чухъ, тейко, всичко, което каза на господаря. Мжка ми стана за мама, за Димка, за всички... На вземи тия пари. Спестила си ги бѣхъ въ пощата. Защо ми сж на менъ пари, тейко, когато мама е болна, когато Димчето не може да ходи на училище...

— Чедо!

Бащата разтвори дветѣ си ржце, спусна се къмъ детето и се задави въ сълзи. А сълзигѣ, като лжчезарни бисери падаха върху главата

на малката спестителка и образуваха най-сжзпоченния нанизъ.

*

Когато Пѣю Крайненецътъ стигна билото на Балкана, бѣше почнало да се смрачава, а бурята бѣснѣше съ още по-голѣма сила. Той се изправи на самия връхъ, изви торбата напредъ, отвори я, попипа шишенцето съ лѣкарството, попипа новичкигѣ царвулки и гърдитѣ му се отвориша широко-широко. Усмивка заигра по измжченото му, изгорѣло отъ вѣтъра лице. Той подсвирна, хвана съ една ржка торбата и като я дигна нависоко, спусна се въ бѣгъ, по наклона, за село.

Петъръ Димитровъ

ГОРНЯКЪ И ДОЛНЯКЪ

Народна пѣсенъ

Наканилъ се вѣтъръ Горнянинътъ

Да си иска мома Долинополка.

— Ой ти, вѣтре, вѣтре Бѣломорецъ,

Ти си имашъ щерка за женене:

Давашъ ли ми, вѣтре, дъщеря си?

Отговаря вѣтъръ Бѣломорецъ:

— Като искашъ, момко, дъщеря ми,

Кажи, какъвъ ти е занаята —

Да си дадешъ дари на невѣста?

— Азъ съмъ харенъ юнакъ куюмажия,

Що си прави гривни и обици,

Се отъ сребро, се отъ дребенъ бисеръ,

А съмъ още и пѣргавъ дюлгеринъ,

Що си зида мостове, палати,

Се отъ мермеръ, се отъ сребро плочи.

Па задуха вѣтъръ Планинецътъ,

Та заниза ситенъ дребенъ бисеръ,

Та изкова сребро вити гривни —

Да ги даде дари на невѣста...

Похвана ги вѣтъръ Бѣломорецъ,

Потроши ги като крехки сламки.

Па залуха отново, завѣя,

Та изгради кули и палати,

Се отъ мраморъ, се отъ безценъ камъкъ,

Бѣлъ ми губервъ по друмове стеле,

Та да мине гиздава невѣста.

Позасмѣ се бѣли Бѣломорецъ:

— Не ти давамъ, момко, дъщеря си, —

Дъщеря ми шета въ зелени градини,

Подъ нозе ѝ губервъ отъ ливади,

Пойни птички сж ѝ мили дружки,

Отъ кокиче — вѣнецъ за главата...

Ти си студень — имашъ ледно сърдце!

Па си духна вѣтъръ Бѣломорецъ,

Та си стопи кули и палати,

Та си стопи губервъ сиѣжни прѣспи,

Поникнаха билки и цвѣтенца,

Та си мина гизлавата Пролѣтъ. —

Оттогазъ се мрзятъ двата вѣтра:

Единъ духне, а другиятъ бѣга...

Емануилъ п. Димитровъ

